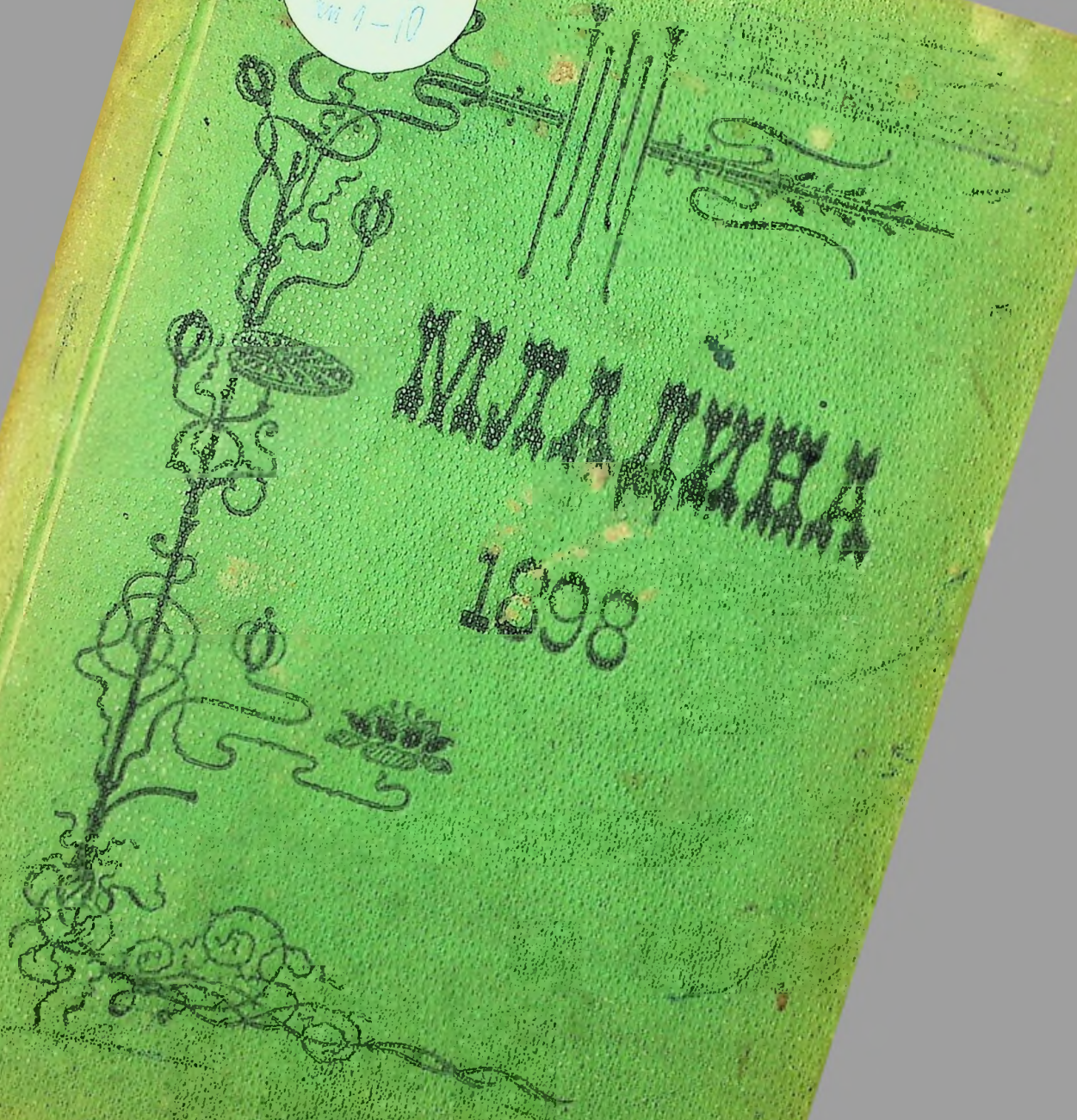

92297
9.8.1898 ✓
no 1-10

W. A. W. W. W.
1898

B

ДАТНИК

8-52(10)

Образец 23

Книгата трябва да се върне на по-късно от посочената тук дата

--	--	--	--

БЛ — бл. х 100 Цена 0.40 лв.

СФР. НАРОДНА БИБЛИОТЕКА - ПЛОУДИВ

КУПЕНА

82

17841

99 2294
9. 8. 1898

СЪДЪРЖАНИЕ

на сп «МЛАДИНА» година VIII.

стр.

1. <i>Цвѣтна картинка</i> — „Въ градивата“	
2. <i>Първа Дума</i> . Стихотворение отъ Ц. Калчевъ	1.
3. <i>Кина</i> . Прѣвелъ Д. Абаджиевъ	2.
4. <i>Малкия коларъ</i> . Написахъ Н. Михалевъ	3.
5. <i>Пенка</i> . Написахъ Д. Абаджиевъ	5.
6. <i>Цвѣтанкина спасителъ</i> . Написахъ Д. Игнатовъ	6.
7. <i>Дешка</i> . Написахъ Н. Гайтауджиевъ	8.
8. <i>Котка и мише</i> . Отъ Еватерина Куюнджиева	10.
9. <i>Милостивия Стоенчо</i> . Написахъ Н. Михалевъ	11.
10. <i>Юначния Боянчо</i> . „ Г. Пенчевъ	12.
11. <i>Стоенчо и Радка</i> . (Стихотвор.) отъ В. К. Русковски	14.
12. <i>Другаритѣ</i> . Написахъ Н. Михалевъ	16.
13. <i>Искривяване на гръбнака</i> . Съоб. Д. Абаджиевъ	17.
14. <i>Подскачвние</i> . (Игра) Написахъ Н. Гайтауджиевъ	18.
15. <i>Протакалтъ</i> Прѣвелъ Н. Гайтауджиевъ	19.
<i>оць</i> . (Стихотворение) отъ Ц. Калчевъ	25.
<i>служливо момиче</i> . Прѣвелъ Н. Гайтауджиевъ	26.
<i>’ознайте кой е виновенъ?</i> Прѣвелъ Д. Андрѣевъ	27.
<i>Драматиката</i> . Прѣвелъ Д. Абаджиевъ	29.
<i>Зобрия братъ</i> . Написахъ Д. Андрѣевъ	31.
<i>Зовата книжка</i> . „ Н. Гайтауджиевъ	33.
<i>Какво испатила една маймуна</i> Написахъ Д. А-въ	35.
<i>Пѣтелъ</i> . (Стихотворение) отъ М. Ив. Ханджиевъ	36.
<i>Носорогъ</i> . Съобщава Н. Михалевъ	37.
<i>Мжчна задача</i> . Написахъ Д. Игнатовъ	40.
<i>Камъкъ и Длето</i> . Съобщава Д. Игнатовъ	42.
<i>Лгне и вълкъ</i> . (Приказка) Прѣвелъ Н. Гюгюлевъ	43.
<i>Отѣгайте се, зима иде!</i> (Стихотв.) отъ Ц. Калчевъ	49.
<i>Малкиятъ бавачъ</i> . Написахъ Н. Гюгюлевъ	50.
<i>Канарчето</i> Съобщава Н. Михалевъ	52.
<i>Двѣтъ сестричета</i> Написахъ Д. Андрѣевъ	54.
<i>Коткато чете</i> . Написахъ Д. Андрѣевъ	56.
<i>Вечеренъ разговоръ</i> . Прѣвелъ Ст. Касевъ	58.
<i>Гайдарче</i> . (Стихотворение) отъ В. К. Русковски	60.
<i>Жилищата на хората</i> , Отъ Д. Вълчева	61.
<i>Слѣпецътъ</i> . Прѣвелъ Г. Арабаджиевъ	65.

37. *Магарето*. Прѣвелъ Д. Андрѣевъ 66.
38. *Осѣтливия селенинъ* Прѣвелъ Ц. Калчевъ 67.
39. *Часовникъ*. Наредилъ Д. Мандаджиевъ 69.
40. *Зимна вечерь* (Стихотворение) отъ Ц. Калчевъ 73.
41. *Малкитѣ сестричета* Написалъ Н. Михалевъ 74.
42. *Не си играйте съ пушка!* Написалъ Н. Прѣвониевъ . 76.
43. *Талигарьтъ*. Написалъ Н. Гайтаджиевъ 77.
44. *Послушния Райко* Отъ Ст. Кассевъ 78.
45. *Крадецътъ*. Съобщава Д. Вълчева 80.
46. *Спи, дѣтенце* (Стихотворение) отъ Н. Гюджиевъ . . . 82.
47. *Спратетата*. Написалъ Н. Михалевъ 83.
48. *Бѣлитѣ мечки*. Написалъ Д. Абаджиевъ 85.
49. *Съ огънь игра не бива*. Прѣвелъ Д. Игнатовъ 86.
50. *Неканени гости*. Прѣвела Е. Куюмджиева 88.
51. *Животътъ на едно зайче*. Написалъ Д. Андрѣевъ . . . 90.
52. *Мостове*. (Игра) Съобщава Ив. Анастасовъ 93.
53. „*Коледна ноцъ*“. Цвѣтна картинка.
54. *Нова година*. (Стихотворение) отъ Ц. Калчевъ 97.
55. *Добръ другарь*. Прѣвелъ Г. Пенчевъ 98.
56. *Непослушния Петко*. Написалъ Ив. Хрусановъ 100.
57. *Св. Бернардски кучета*. Написалъ Н. Гайтаджиевъ . 101.
58. *Милостивото дѣте*. Прѣвелъ Н. Михалевъ 104.
59. *Агне*. (Стихотворение). Отъ М. Ив. Ханджиевъ 106.
60. *Мѣсечнитѣ фази* Съобщава Д. Игнатовъ 107.
61. *Рѣшителната Невѣнка* Съобщава Д. Вълчева 109.
62. *Първитѣ християни*. Написалъ Д. Абаджиевъ 110.
63. *Малката шивачка* Написалъ Д. Андрѣевъ 113.
64. *Н. Ц. В. Княгиня Мария Луиза*. Отъ М. 121.
65. «*Вулканътъ Везувий*». Цвѣтна картинка.
66. *Кокиче*. (Стихотворение). Отъ Ц. Калчевъ 124.
67. *Далкиниятъ подаръкъ*. Написалъ Д. Андрѣевъ 125.
68. *Куцло*. Написалъ Д. Игнатовъ 127.
69. *Иванчо*. Написалъ. Гр. Пенчевъ 128.
70. *Какъ ставатъ рѣкитѣ*. Написалъ учитель Пенчо . . . 130.
71. *Звѣздица*. (Стихотворение). Отъ Пв. Арнаудовъ 132.
72. *Ловъ на раци*. Прѣвелъ Д. Андрѣевъ 132.
73. *Тримѣ братчета*. Прѣвелъ. Н. Михалевъ 134.
74. *Пожаръ*. Написалъ Н. Гайтаджиевъ 137.
75. *Бизонъ* Прѣвелъ Д. Игнатовъ 139.
76. *Коронки*. Съобщава Н. Гюджиевъ 141.
77. «*Дѣт сестричета*». Цвѣтна картинка.

78. <i>Бъднитѣ птиченца.</i> (Стихотворение). Отъ Ц. Калчевъ.	145.
79. <i>Митю.</i> Написалъ Н. Михалевъ	146.
80. <i>Майка и дъщеря.</i> Написалъ Д. Игнатовъ	147.
81. <i>Не се ядосвайте!</i> Прѣвелъ Гр. Пенчевъ	148.
82. <i>Мизо.</i> Написалъ Д. Андрѣевъ	149.
83. <i>Пролѣтъта настѣва.</i> Написалъ П. Сѣбевъ	153.
84. <i>Мойта кукла.</i> (Стихотворение). Отъ Н. Гюджиевъ.	154.
85. <i>Метеорологическа станция.</i> Написалъ Д. Абаджиевъ.	155.
86. <i>Малкия тютюнджия.</i> Прѣвелъ Д. Игнатовъ	157.
87. <i>День и нощъ.</i> Написалъ Н. Михалевъ	158.
88. <i>И. Христосъ съ ученицитѣ си.</i> Н-лъ Н. Гайтанджиевъ	160.
89. <i>Панига.</i> (Стихотворение). Отъ М. Пв. Ханджиевъ	163.
90. <i>Хвърковати риби.</i> Прѣвелъ Д. Андрѣевъ	161.
91. <i>Какъ курчето си люби</i>	левъ. 164.
	въ. 169.
	. 170.
	. 171.
	. 174.

Исполненски Гайтанджиевъ.

	183.
	Гайтанджиевъ
	185.
Събралъ и прѣвелъ Р. В. Радевъ	186.
«Прѣз мѣсецъ Май» Цвѣтна картинка.	
1. <i>Майски сънъ.</i> (Стихотворение) Отъ Ц. Калчевъ	193.
3. <i>Добра дъщеря.</i> Прѣвелъ Г. Пенчевъ	194.
7. <i>Старецъ и момче.</i> Съобщава Д. Игнатовъ	196.
8. <i>Марийкината кокошка.</i> Прѣвелъ Н. Гюджиевъ	167.
9. <i>Какъ хлѣбъ.</i> Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ	200.
0. <i>Пѣсенъ на гюловетъ.</i> (Стих.) Отъ М. Пв. Ханджиевъ.	202.
1. <i>Родителска обичъ.</i> Написалъ Ст. Кассевъ	202.
2. <i>Майска утрина.</i> Написалъ Н. Михалевъ	204.
3. <i>Дресирани животни.</i> Написалъ Д. Андрѣевъ	206.
4. <i>Пенчовитѣ гжски.</i> Написалъ Д. Андрѣевъ	208.
15. <i>Гжски.</i> (Стихотв.) Отъ В. К. Русковски	210.

116.	Катеричка. Съобщава Д. Игнатовъ	210.
117.	Градинката на Обрѣмена Прѣвелъ Г. Пепчевъ	213.
118.	Какво ни даватъ растенията. Написалъ П. Схбезъ.	214.
119.	Звѣрловци. Съобщава Д. Андрѣевъ	226.
120.	Двѣ момиченца. Прѣвелъ Гр. Арабаджиевъ.	218.
121.	Приказка безъ думи. Огъ Г. П.	220.
122.	Чудната капка. Прѣвелъ Н. Гюджиевъ.	221.
123.	На върхътъ. Написалъ Н. Гайтаджиевъ	223.
124.	Дѣдо Димо. Написалъ Н. Михалевъ	227.
124.	Немилостивиятъ каруцарь. Прѣвелъ Ц. Калчевъ.	228.
125.	Разни.	
126.	Фигури за чъртини.	
127.	Задачи.	
128.	Ребуси и гатанки.	
129.	Сдържане на «Младина» год. VIII.	

Рѣшили задачитѣ отъ VIII кн. на сп. «Младина»: Антонъ Касевъ, Георги Кочеджиевъ (IV отд.) гр. Казанлъкъ. Хр. П. Ивановъ (IV А отд.), Ив. Гр. Фурнаджиевъ (IV отд.) и Х. Ст. Ивановъ ученици въ гр. Карлово. Атанасъ Д. Терзиевъ (писарь) гр. Ямблъг; Петраки Христовъ (IV б, отд.) гр. Руссе; Асѣнъ Станчевъ (I А. отд.) гр. Вратца. Михаилъ Х. Гюлгелиевъ ученикъ въ София.

Нарежда и издава друж. «Отецъ Паисий» въ гр. Казанлъкъ

Отговоренъ редакторъ: Н. Михалевъ

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

ПЪРВА ДУМА

на сп. „Младина“ год. VIII.

Не ме гледай,
Малко дѣте,
Че съмъ нѣжна
Като цвѣте.

Макаръ да съмъ
Малка, дребна,
Азъ съмъ книжка
Вамъ потрѣбна:

Моето писмо
Душа радостъ,
Името ми —
Вѣчна младостъ.

По мойтѣ
Листовчета
Цвѣти знанье,
Умъ, просвѣта.

Въ мойтѣ рѣчи
Благодатни
Рой надежди
Бликатъ златни.

Всѣки мѣсець
Нови, прѣсни
Азъ ви посяж
Игри, нѣсни,

Приказници,
Редъ картинки
На човѣци,
Животинки

И задавки
Интересни,
И ребуси
Най-чудесни.

Полаза носѣхъ
Вамъ богата —
Радостъ топла
На сърдцата.

Ето осма
Вечъ година,
Дѣца мили,
Днесъ начинѣхъ,

Откакъ тичамъ
Азъ при вази
По долини,
Прѣзъ буази

Да ви държъ
На вждѣ сте,
Да ви носѣхъ
Благо вѣсти.

Да направѣхъ
Вамъ честиги,
Хора умни,
Даровиги.

Дѣца! дружка
Посрѣщивѣте
И съ радостъ
Я приемѣте.

Ц. Калчевъ.

К И Н А .

ина окачи шалтътъ си
на едно дърво. Тя на-
гази въ рѣката и поч-
нѣхъ да търси подъ камънитѣ ри-
ба. Звънеца въ училището звъ-
нѣше, но тя го не чуваше.

Кина улови една рибка и ѝ занесе на майка си; но тя забрави шалътъ си при рѣката и изгуби урокътъ си въ училището.

Майка ѝ и ѝ наказа за изгубения шалъ, а учителътъ — за урока.

МАЛКИЯ КОЛАРЪ.

Митко бѣше едно добро и послушно момче. Той не обичаше, както другитѣ дѣца, да играе по улицитѣ, а всекога си намираше работа и не губеше врѣмето си напраздно. Митко помагаше и на майка си. Когато нѣкъ нѣмаше работа, той ще вземе нѣкоя книжка, ще отиде въ градината и тамъ ще я прочете отъ начало до край.

Но нѣкога си намираше и друга работа. Той си бѣше направилъ една хубава, много хубава колца. Съ неѣж ходѣше на градината и принасѣше царевница, кар-

тофи и др. зеленчуци. Митко много обичаше да ходи съ малката си колца.

Но днесъ, тъкмо що мислѣше да отиде на лозето да донесе и малко гроздѣ, по малкото му братче счунило една пржчка на колата . . .

Митко не се разсърди отъ това, а взе

ножчето, нѣколко дървета и се залови на

работа. Слѣдъ нѣколко часа прѣчката бѣше готова и колата здрава.

На другия день Митко, заедно съ братчето си, караше у тѣхъ пълна кола съ гроздѣе.

П Е Н К А .

Пенка е мързеливо момиченце. А пѣкъ мързеливигѣ всѣкога се оплакватъ, че глава ги боли, че сѣ болни и слаби. Такава бѣше и Пенка.

— Боже мой! Колко съмъ злочеста, гдѣто имамъ такова мързеливо момиче! — казваше Пенкина майка и се оплакваше отъ нея.

Но Пенка не искаше да разбере. Веднѣжъ тя излѣзе отъ тѣхъ да отиде въ училището. Но на мѣсто да отиде тамъ на работа, тя се спрѣ до една градина и се облѣгнѣ на оградата.

Въ това врѣме завалѣ силенъ дѣждъ. Пенка нѣмаше гдѣ да отиде. Да отиде въ училището — не искаше, защото ъ мързѣше да работи; да отиде у тѣхъ — не смѣше.

Тя стоя дълго време на дъжда и настинж. Кога си отиде, неж ѝ втресе. Пенка лежа болна цъли три мѣсеца.

Това е наградата на мързеливостъ

ЦВѢТАНКИНА
СПАСИТЕЛЪ.

рѣзъ едно лѣто Цвѣтанкина майка отишла съ съседката си на рѣката да се окъпнатъ. Тогава Цвѣтанка била на три години и вървѣла слѣдъ майка си. Когато майка ѝ се къпела, тя стояла на брѣга и си играяла съ пѣсѣрка. До неж стояло тѣхното куче *Самуръ*. Майка ѝ ѝ гледала отъ рѣката, но слѣдъ минута Цвѣтанка се изгубила отъ брѣ-

гьтъ. Тя паднала въ водата и потънжала на дъното на рѣката. Двѣтъ жени силно пеницѣли. Но Самуръ изведиъжъ се хвърлилъ въ водата, намѣрилъ Цвѣтанка и ѝ извлѣкалъ на брѣгътъ. Двѣтъ жени излѣзди тозъ часъ отъ водата и едвамъ сполучили да ѝ съживиатъ, защото била

погълнжала много вода. Цвѣтанка била спасена. Тогавъ майка ѝ, като ѝ видѣла жива, прѣгърижала Самура като дѣте и ка-

зала: „Ако не бѣше ти, Самуре, азъ нѣ-
маше да видѣмъ вече Цвѣтанка“.

Отъ тогава Цвѣтанкинитѣ родители
започинали по добръ да хранятъ Самура
и гледали всекога да му угаждатъ.

ДЕШКА.

Дешка е много добро момиченце. Тя за всич-
ко слушаше родителитѣ си. Кждѣто и да оти-
дѣше вземаше всекога тѣхното позволение. Изъ
улицитѣ вървеше мирно. Щомъ като срѣщаше
нѣкой старецъ, тя вежливо го поздравляваше.

Прѣзъ ваканцията Дешка си беше наредила какво
да работи всеки день: сутринъ се занимаваше съ учи-
лищна работа, по обѣдъ помагаше на родителитѣ си,
а вечеръ съ баба си ходѣхъ въ тѣхната градина на
полето. Слѣдъ къщната работа тя усѣщаше голѣма ра-
достъ на полето.

Тамъ съ баба си чистѣхъ растенията, исправяхъ
наведенитѣ и най послѣ ги напоявахъ. Другъ пѣтъ на-
пѣлвахъ кошницитѣ съ зеленчукъ и се връщахъ ве-
сели въ къщи.

По нѣкога Дешка водѣше и малкото си братче да
се порасходи и да си поиграе радостно на зелената морава.

Тъй прѣкара Дешка цѣлата ваканция. Когато се отвори училището, ти отиде да се запише и отъ тогава се занимаваше само съ училищната си работа.

КОТКА И МИШЧЕ.

Веднѣжъ малкитѣ мишлета,
На приказка се събрали,
Развеселили сж много,
Че и хорце поиграли.

Отъ гдѣ се взе пуста котка,
Та мишлетата подуши, —
Скрида се задъ хресталака,
Облизва се и се гуши.

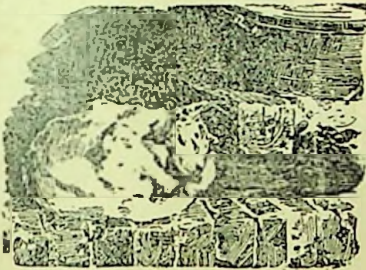
Едно мишче горделиво,
Се разсърдило и избѣгло,
Но изведнѣжъ, дорѣ се сѣти,
На *маца* въ устата влѣзло.

Рѣмжи проклѣтата котка
И съ мишчето се пѣчи, —
Мисли сега кво да прави
Какъ по вече да го мѣчи. . .

— „Ще го пустиж въ трѣвата,
Нека отъ страхъ да се пука,
Че тогазъ ще си напълнѣхъ
Мойта гушка чакъ до тука“.

Мжчила го, дѣвкала го,
Че най подиръ го изяла,
А катъ много се уморила
Легнѣла, та си поспала.

МИЛОСТИВИЯ СТОЕНЧО.

алкия Стоенчо стоеше на двора. Той се бѣше навелъ надъ плочата и си пишеше.

Въ това врѣме, горѣ въ въздуха, се зачухъ гласове отъ птици. Той изведнѣжъ остави плочата, като забрави точкитѣ, които отъ прѣди единъ часъ пишеше и избърсваше, и запнѣ нагорѣ да гледа птицитѣ . . .

А тѣ се наредили една задъ друга, направили единъ синджирь и „курр... кур... куррр.“... отиватъ на долу. Слѣдъ тѣхъ други по дългъ синджирь се проточилъ и едвамъ се вижда въ синицата на небето. „А, какви ли сж тѣзи птици“!—се чудѣше Стоенчо. Той се затече при майка си и ъж попита:

— Мамо, какви сж тѣзи птици? Защо сж се наредили тѣй и кждѣ отиватъ?

— Тѣ се казватъ *жерави*, Стоенчо. Лѣтно врѣме стоѣтъ при насъ, а сега, като започнѣ да става вече студено, тѣ отиватъ далечъ, далечъ отъ тука—въ *топли тѣ мѣста*. Тѣзи птици не можтъ да живѣютъ на студтъ, защото нѣматъ топли жилища и храна като насъ, за да можтъ да се запазятъ отъ голѣмитѣ студове. . . . На пролѣтъ, когато врѣмето се стопли, тѣ пакъ ще дойдатъ.

— Ами защо, мамо, не си направятъ хубави и топли гнѣзда, че да не ходятъ толкова на далечъ?

— Мило дѣте, за тѣхъ е много лесно да прѣхвъркнатъ въ топли тѣ мѣста. Ами я помисли за *бѣднитѣ* хора, които като стане студено не можтъ да отидатъ гдѣто е топло, а ще останатъ тукъ на студтъ.

— Ний ще имъ помогнемъ, мамо!—прѣккснѣ Стоенчо и прѣгърнѣ майка си. Днесъ учитель ни каза да помагаме на бѣднитѣ Нали зимъсъ ще имъ помогнемъ, мамо?

ЮНАЧНИЯ БОЯНЧО.

Марийка извѣла сестричето си да играятъ на пѣська до брѣгътъ на морето. Тѣ видѣхъ много хубави мидени черупки, гладки камъчета и почнѣхъ да си берятъ. Дѣцата вървѣхъ по нататъкъ, като гледахъ за черупки,

но не забълзахъ какъ малко по малко навлѣзохъ на вѣтрѣ въ морето. Най-послѣ, като си напълнихъ политѣ, тѣ тръгнахъ къмъ брѣгътъ да си отиватъ, но водата ги дърпаше назадъ — тѣ не можехъ да излѣзатъ.

„Е, какво ще правимъ сега?“ — извика уплашено Марийка, а малкото и сестриче почна да плаче.

Боянчо, който бѣше наблизо до брѣгътъ, видѣ въ каква голѣма опасностъ се намиратъ малкитѣ сестричета. Той бързо нагази въ водата, взе по малкото на

ржцѣ, а голѣмото се опрѣ на рамото му и тѣй излѣзохъ на брѣга.

Тогавъ малкитѣ момиченца се затекохъ при майка си и ѝ разказахъ за станжлото.

Майка имъ награди Боянча за юначеството му.

СТОЕНЧО И РАДКА.

(Разговоръ)

Радка.

Счупилъ си кърчака, *)
Убилъ си котака,
Сцѣпилъ си вратата;
Ще разсърдишъ мама,
Защо нѣмашъ срама?

Стоенчо.

Не казвай на мама—
Да лъжимъ и двама!
Да кажемъ котака
Че счупи кърчака,
Че бивола слѣпи
Вратата разцѣпи. . .

Радка.

Да лъжж—не можж,
Вѣрвай ме, за Бога!
Такъвъ навикъ нѣмамъ
И не го приемамъ . . .

Стоенчо.

Е, на мама кажи,
Пъкъ татка излъжи! . . .

Радка.

И туй не приемамъ—
Такъвъ навикъ нѣмамъ!

*) Кърчакъ значи стомна.

Стосичо.

Тогава да кажемъ,
Че нищо не знаемъ . . .

Радка.

Нали всичко знаемъ,
Какъ ще да го таемъ?
Да си кажимъ право —
Това най е здраво;
Който се признава —
Прошка му се дава;
Който крие, пази —
Цѣлий свѣтъ го мрази!

Стосичо.

Тогазъ да си кажемъ,
Па каквото стане . . .

Радка.

Нищо не ще стане . . .
Мама ще ни хвале,
Че сме ѝ казале, —
Па и татко даже
Дошо не ще каже.

В. К. Гусковски.

ДРУГАРИ ТЪ.

Антонъ и Колю бѣхж съсѣди. Тѣ се много обичахж. Всѣкога ходѣхж все заедно. Рѣдко се случваше да отидатъ при други дѣца и да играѣтъ съ тѣхъ. Драго и весело имъ бѣше когато сж само двама.

Една сутрина Антонъ станж рано, извика Коля и

отидохъ на тѣхната нива. Тя бѣше посѣена съ папуръ (царевнца), а наоколо съ тикви. Тамъ тѣ накладохъ голѣмъ огънь и си опекохъ царевнца.

На връщанье Антонъ носѣше двѣ тикви, а Колю — царевницата. На край града двамата другари седнахъ да си починатъ. Въ това врѣме една голѣма полска мишка се покачи на тиквата. Младитѣ юнаци скочихъ отъ мѣстата си, отдалечихъ се и вперихъ очи въ мишката . . . Никой не смѣеше да се доближи до нея! . . .

Макаръ и да бѣхъ учили за полската мишка, по тѣ се уплашихъ отъ това врѣдително полско животно и ѝ оставихъ спокойничко да си отиде въ дупката. Нали Антонъ и Колю сж юнаци?

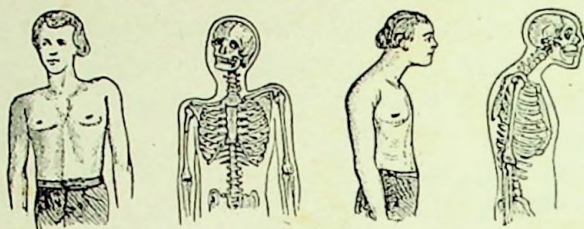
А какво ли би направили, ако се случеше да ги нападне нѣкое по голѣмо животно, или нѣкъ имъ се случеше друго нѣкое зло?

ИСКРИВЯВАНЬЕ НА ГРЪБНАКА.

оститѣ, които образуватъ грѣбнака, сж твърдѣ подвижни. Тази подвижностъ много спомага, да можемъ да навеждаме тѣлото си на кждѣто си искаме.

Но въ това навождане има голѣма опасностъ: ако ний навикнемъ да се навождаме постоянно когато седимъ, да се облѣгаме на масата когато ядемъ, да сѣдаме на криво, да се навождаме, когато пишемъ на чинѣтъ; съ една дума, ако ний вършимъ всичко това — едното ни рамо ще бжде по високо отъ другото, грѣбнака ни ще се искриви и не можемъ го вече исправи никога. Това ясно се вижда на отвѣднитѣ картинки.

1. Това става отъ криво седене. 2. Скел. на дѣте съ по вис. рамо. 3. Наведена глава. 4. Искривенъ гръбнакъ.

Като знаемъ това и като размислимъ, че на човѣка става приятно, когато види право тѣло въ хората, то нѣма друго освѣгъ да помнимъ и се пазимъ отъ онѣзи навици, които ви описахъ по горѣ. Това трѣбва да пазятъ най-много ученицитѣ, защото тѣхното тѣло като младо, най-лесно се искривява.

ПОДСКАЧАНИЕ.

(Игра).

Изи игра може да се играе по отдѣлно, или по нѣколко наведнѣжъ. Който иска да играе отдѣлно, взема едно вѣже, дълго 1—1½ метръ, и на двата му края вързва по една издѣлана дръжка, тогава дига вѣжето на горѣ, както е показано на картинката, спуща го на земята и го прѣскача. Послѣ изведнѣжъ го вдига отъ задъ си и като падне отъ прѣдъ на земята, пакъ го прѣскача. По този начинъ играча обикаля изъ цѣлия дворъ.

Ако искатъ да играятъ по вече играчи, тогава двама отъ тѣхъ взематъ едно дълго вѣже и го въртятъ, а другитѣ прѣскачатъ. Този който сирѣ вѣжето при подскачанieto, той отива да върти.

Подскачаннето може да става, или като си вдигатъ краката единъ по единъ, или двама изведнѣжъ.

ПРОТАКАЛЪТЪ.

асилчо много обичалъ да яде протакали. Често ижти е искалъ отъ баща си пари и съ тѣхъ е тичалъ. прато на дюгеня да си купи нѣколко протакала.

Единъ день, като отивалъ на училището, минжлъ покрай единъ дюгенъ, гдѣто се биле натрупали

много хора. Тѣ си купували отъ хубавитѣ прѣсни плодове — круши, ябълки, гроздѣ и др. Василчо се приближилъ при тѣхъ и видѣлъ въ друго съндѣче наредени хубави едри протакали. Изведнѣжъ му се поискало да си хапне отъ тѣхъ, но нѣмалъ пари да си купи. Тогава измислилъ друго срѣдство: незабѣлѣзано си пхналъ ржката изъ между хората, открадилъ единъ протакалъ и го пушилъ въ джеба си. Слѣдъ това се отправилъ право къмъ училището. Но изъ пѣтя захванжло да му става мѣчно и да се кас за кражбата и си мислѣлъ, че всѣки чловѣкъ му викалъ: „Този е крадецъ, този е крадецъ!“

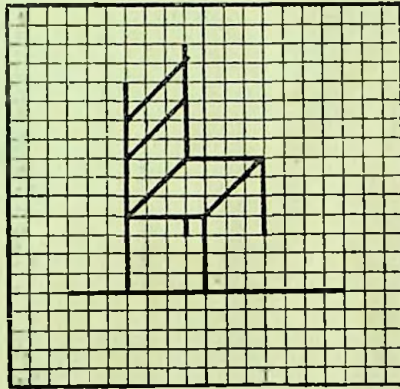
Въ училището отишълъ блѣденъ и растреперанъ. Дѣцата играели весело изъ дворѣтъ, а блѣдния Василчо стоялъ умисленъ---не можелъ ни да играе, ни да бѣга. Той се скрилъ въ единъ ѳгълъ на дворѣтъ и заровилъ протакалътъ въ пѣсекътъ. Но той постоянно мислѣлъ за него. Струвало му се че протакалътъ е въ джебътъ му и това го смущавало още по-вече. Учителтъ му забѣлѣжилъ че е разсѣянъ и отъ неговата блѣдность помислилъ, че Василчо е боленъ и му казалъ да си отиде.

Като излѣзаль отъ училището взель протакалътъ и се върнжлъ съ него въ кѣщи. Василчо легнжлъ на леглото си и за да не го питатъ, той се прѣструвалъ че спи. Но и прѣзъ цѣлата нощъ не можаль да заспи.

На сутринята скочилъ отъ лѣглото, облѣкълъ се бързо, взель протакалътъ и се отправилъ право къмъ диогенътъ. Като влѣзълъ при търговецътъ, далъ му протакалътъ и съ насълзени очи му расказаль цѣлата вечерашна случка. Търговецътъ, като чулъ *раскажанieto* на Василча, простилъ го и за възнаграждение му далъ още единъ протакалъ. Слѣдъ това се върнжлъ въ кѣщи и расказаль всичко на баща си, като го помолилъ да го прости. Баща му казалъ: „Азъ те прощавамъ само за

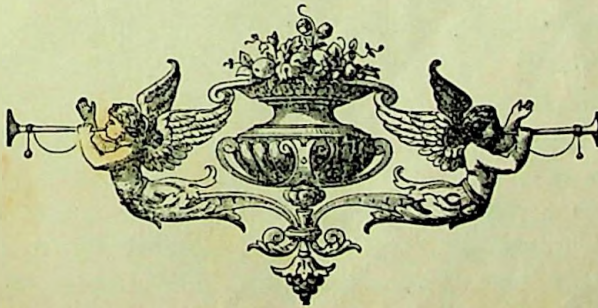
това, защото ти се раская и се мъчи прѣзъ цѣлия день и се надѣвамъ, че ти никога нѣма да направишъ такава лоша постѣпка.“

Фигури за чзртание.

Столче.

Начъртайте това столче въ квадратчетата на вашитѣ плочи!

ЕДИНЪ ИЗГОРЪЛЪ ЧЕЛОВЪКЪ.

Въ гр. Нюйоркъ (Америка) живѣлъ единъ старъ негъръ, на име „чичо Томъ“. Той билъ извѣстенъ пияница. Често пжти изпивалъ цѣло шише ракия, безъ да му стане нѣщо. Цѣлъ день прѣкарвалъ въ кръчмата. Вечеръ запалвалъ малкото си фенерче и си отивалъ въ кѣщи. Той живѣлъ на шестия етажъ.

Прѣди нѣколко дена, около десетъ часа прѣзъ нощта чичо Томъ взелъ едно парче книга, запалилъ го отъ една лампа и, слѣдъ като запалилъ фенерчето, доближилъ книгата до устата си за да ѝ угаси. Изведнѣжъ единъ синкавъ пламакъ избухналъ въ устата му и слѣдъ малко всички въ кръчмата видѣли, че устнитѣ му и лице-

то му се прѣобърнѣли на вѣгленѣ. Той паднѣлъ на земята и починѣлъ да вика. Полѣли го съ вода и угасили пламака въ устата му, но горкия не прѣставалѣ да вика че *вжтрѣ кори*. Занесли го въ болницата и тамъ слѣдѣ два часа умрѣлъ съ страшни мъки.

Такива случаи се срѣщатѣ твѣрдѣ често съ тѣзи, които обичатѣ да употрѣбаватѣ ракията и др. спиртни питиета.

М.

КОЙ Е ПРОДАВАЧЪТЪ.

Единѣ градинаринѣ натоварилѣ магарето си съ лукъ и отишѣлъ да го продава въ града. Но шомѣ градинарѣтъ започвалѣ да вика: „Хж лукъ, хж!“ и магарето му изревавало. Колкото пѣти градинарѣтъ извикалъ, толкова пѣти и магарето му изревавало. Най-послѣ той се разсърдилѣ, вземалѣ една тояга и захванѣлъ да бие магарето. Около него се събрали много хора и единѣ отѣ тѣхъ го попиталѣ:

„Защо, байно, биешѣ магарето“?

„За да разберемѣ, кой продава лука“, отговорилѣ градинарѣтъ.

Съобщава Б. Б.

ЗАДАЧИ.

I. ✓

Отъ буквитѣ: н, с, т, е, а, е, ъ, о, й, д, е, кое изречение може да се състави? И.

II. + *змиа*

Име съмъ на рѣка въ България; ако махните третата и четвъртата буква и да прибавите буквата **н**, ще получите едно женско име.

III. + *Родина*

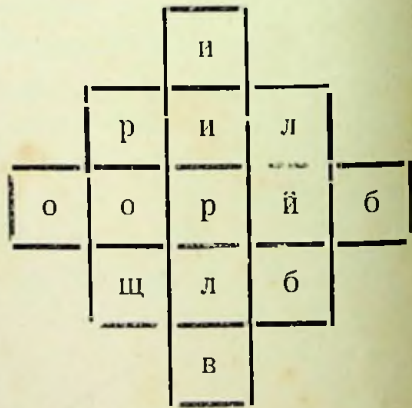
Съ менъ хората много хубаво свирѣтъ по селата; ако махните първата ми буква и **ж** замѣните съ **Р** и четвъртата съ **н**, ще получите женско име.

Г. *Атанасовъ с. Осма-Калугерово.*

IV. ✓

V. ✓

Дона Иванова (с. Джулюница Кесаревско).

Израилъ Кировъ (с. Джулюница Кесаревско).

Размѣстете буквитѣ въ горнитѣ квадратчета, та като ги четемъ отъ горѣ на долу и отъ лѣво къмъ дѣсно, да се получатъ **еднакви думи**.

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

НОЩЬ.

Слънце ясно скри се,
Вечь иде нощъта,
Мѣсецътъ яви се—
На бѣдни свѣщъта.

Свѣтлитъ звѣздички
По небето врьдъ
Гръбътъ катъ свѣщички,
Лекичко трѣбитътъ.

Птиченцата мили
Въ тъмни храсталакъ
На вѣйки се свили
Да нощуватъ пакъ.

Стада се прибрали
Въ селото, въ града;
Хората заспали,
Морни отъ труда.

Всичкото почива,
Всичкото седи,
Салъ Богъ не заспива—
Той ни пази, бди.

Ц. Калчевъ.